

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2013, č. j. 75 Az 2/2012 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 5. 2012, č. j. OAM-1315/AŘ-K01-R4-2002, bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“); podání žaloby nemá v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce požádal v Česku o mezinárodní ochranu dne 11. 7. 1996, přičemž o jeho žádosti bylo v minulosti již celkem třikrát rozhodnuto, přičemž posledně byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 3. 2008, č. j. 16 Az 14/2006 – 68, věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Poukázal na to, že dne 23. 4. 2012 okolo 12:40 hod. byl žalobce zajištěn na území Spolkové republiky Německo, a to při silniční kontrole na dálnici A4, odpočívadle Dresdner Tor (severozápadně od Drážďan), přičemž cestoval spolu se svojí ženou R. Č. Vzhledem k tomu, že se při silniční kontrole prokázal toliko průkazem žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nikoli však cestovním dokladem ani vízem, jednalo se o neoprávněný vstup na území cizího státu ve smyslu § 25 písm. h) zákona o azylu, a řízení o jeho žádosti tak bylo zastaveno.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 13. 6. 2012, ve znění doplnění žaloby ze dne 25. 6. 2012 a opravy žaloby ze dne 25. 6. 2012, ve které navrhl, aby Krajský soud v Ústí nad Labem napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně mu uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení. Namítal, že na území Německa nevstoupil neoprávněně, neboť se pohyboval v rámci Schengenského prostoru a nepřekročil žádnou státní hranici, neboť by se podle jeho názoru muselo jednat o překročení mimo hraniční přechod a s překonáním překážky. O neoprávněnosti vstupu by mimoto musely rozhodnout příslušné německé orgány, což se nestalo. Při silniční kontrole nebyl zajištěn, nýbrž po jejím ukončení pokračoval v cestě. Zdůraznil, že žalovaný vzdor požadavkům zákona nezkoumal, zda u žalobce nejsou dány překážky vycestování (resp. po novele zákonem č. 165/2006 Sb., účinné od 1. 9. 2006, důvody pro udělení doplňkové ochrany). Mimoto nezohlednil, že zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí vypršela dlouho před inkriminovanou silniční kontrolou, a o jeho žádosti tak mělo být rozhodnuto meritorně. Žalovaný přehlíží, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Cílem zákona je bránit dlouhodobému odcestování, tedy nelegální migraci uprchlíků, nikoli cestám za nákupy či na návštěvu; je třeba rozlišovat stálé odcestování žadatele o mezinárodní ochranu od dočasného a krátkodobého, a to zvláště za situace, kdy žalobce má v Česku rodinu a fakticky trvalý pobyt.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4. 3. 2013, č. j. 75 Az 2/2012 – 39, napadené rozhodnutí ve výroku I. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; současně výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění dospěl k závěru, že pokud žalobce nebyl držitelem platného cestovního pasu, nebyl oprávněn vycestovat do zahraničí (vstoupit na území Německa). Zákon přitom upírá žadateli o mezinárodní ochranu vycestovat i jen krátkodobě za účelem nákupů a v doprovodu své manželky jako českého občana. Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že specifický právní režim žadatele o azyl žalobci neumožňuje volně cestovat za hranice České republiky, na rozdíl od právního režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), resp. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, v tehdy platném znění (dále jen „směrnice 2004/38“). V případě průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se přitom nejedná o cestovní doklad, nýbrž jeho účelem je toliko prokázání totožnosti.

[5] V druhé části odůvodnění – poté, co učinil závěr o tom, že žalobce nebyl oprávněn opustit území Česka a vstoupit na území Německa, a to ani krátkodobě a v doprovodu

manželky jako českého občana, krajský soud obrátil pozornost k přezkumu postupu žalovaného při vydání žalobou napadeného rozhodnutí o zastavení řízení. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 – 64, a dospěl k závěru, že žalovaný opomněl posoudit, zda v daném případě nebyly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, tedy zda napadeným rozhodnutím nemůže dojít k porušení zásady *non-refoulement*, zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, ve znění pozdějšího protokolu (vyhlášena pod č. 208/1993 Sb., dále jen „Ženevská úmluva“). Poukázal přitom na skutková zjištění učiněná ve správním řízení, totiž že se žalobce jako voják v činné službě při nasazení ruské armády v Čečensku bez povolení opustil svoji jednotku i armádu, což následně rovněž uváděl jako důvod žádosti o azyl.

[6] Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem se žalovaný (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 12. 3. 2013, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v rozsahu výroku I. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Vyjádřil přesvědčení, že kasační stížnost není nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Stěžovatel je názoru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky zákona pro zastavení řízení. Namítal, že s ohledem na procesní charakter rozhodnutí podle § 25 písm. h) zákona o azylu nebyl při jeho aplikaci povolán zabývat se důvody pro udělení doplňkové ochrany, jak mu bylo uloženo napadeným rozsudkem krajského soudu; poukázal na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96. Dodal, že i pokud by podmínky pro aplikaci zásady *non-refoulement* měly být zkoumány, v daném případě podle něj nebyly naplněny, zejména nebylo dáno bezprostřední riziko nuceného návratu žalobce do země původu, když v současnosti probíhá řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 4. 2013 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil stěžovateli povinnost přiznat žalobci doplňkovou ochranu; z judikatury podle něj vyplývá, že i při zastavení řízení musí být zkoumány důvody pro její udělení. V návaznosti na svá tvrzení v žalobě opakovaně vyjádřil přesvědčení, že na území Německa nevstoupil neoprávněně, když je zde dokonce hlášen k pobytu (na adrese L. X, M.). Znovu též vyjádřil domněnku účelové nečinnosti stěžovatele v řízení.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie.

[9] Kasační stížnost není nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Vyšel přitom ze závěrů

usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikováno pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), když na půdorysu nyní projednávané věci je pro Nejvyšší správní soud nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů; řešená právní otázka přesahuje rámec konkrétního řízení.

[10] Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor.

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnost vyšel z právního názoru, ohledně kterého se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu, totiž že v případě žalobce byly naplněny podmínky zákona pro zastavení řízení.

[13] Nejvyšší správní soud je nucen tento právní názor, který byl vyjádřen v rozsudku krajského soudu, jímž byla vypořádána jedna ze stěžejních žalobních námitek a z něhož stěžovatel ve své kasační stížnosti vycházel, korigovat.

[14] Podle § 25 písm. h) zákona o azylu *„řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil.“*

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci nebyly naplněny, resp. stěžovatelem řádně posouzeny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. h) zákona o azylu, a krajský soud byl povinen již z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit, když tato otázka byla rovněž jednou ze stěžejních žalobních námitek.

[16] Ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je totiž podle svého smyslu a účelu třeba interpretovat tak, že jej nelze aplikovat na případy, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany toliko dočasně vstoupí na území jiného státu, přičemž následně se vrátí na území České republiky a dále se účastní řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[17] Opačný výklad by vedl k nepřijatelným důsledkům, kdy by žadatel o udělení mezinárodní ochrany třeba jen na několik hodin neoprávněně opustil území České republiky, což by v případě aplikace citovaného ustanovení, jak je navrhována stěžovatelem, vedlo bez dalšího k zastavení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to bez ohledu na to, že by se žadatel následně vrátil a pokračoval v řízení, a vzdor tomu, že Česká republika je podle nařízení č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané

státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, resp. nařízení č. 604/2013, které toto nařízení s platností od 19. 7. 2013 a s účinností pro žádosti podané od 1. 1. 2014 nahrazuje, zpravidla jediným členským státem, který je povolán o dané žádosti rozhodovat.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovení § 25 písm. h) je třeba interpretovat restriktivně, neboť při jeho aplikaci vůbec nedochází k meritornímu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy vydání rozhodnutí ve věci samé. Potřeba restriktivního výkladu výše citovaného ustanovení je důležitá i vzhledem k tomu, že jeho aplikace není odvislá od zavinění žadatele, když podle právního názoru Nejvyššího správního soudu, vysloveného v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 Azs 165/2004 – 54, publikován pod č. 602/2005 Sb. NSS, *„zjistí-li správní orgán v řízení o udělení azylu, že žadatel o azyl neoprávněně vstoupil na území jiného státu, zastaví podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, takové řízení, aniž by byl povinen zkoumat zavinění na straně žadatele, tj. zda k neoprávněnému vstupu na území jiného státu ze strany žadatele o azyl došlo úmyslně nebo z nedbalosti.“*

[19] Nejvyšší správní soud zohlednil, že účelem ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je především zamezit vedení dalšího řízení za situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany opustí území České republiky a nadále zde nepobývá. Právě v situacích tohoto typu by odporovalo smyslu a účelu právní úpravy požadovat, aby bylo v řízení pokračováno a vydáno meritorní rozhodnutí. K tomu lze dodat, že na rozdíl od nyní projednávané věci, kde se žalobce následně vrátil na území České republiky a dál se účastnil správního řízení, je zdejšímu soudu z úřední činnosti známa řada případů, kdy žadatel v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany trvale opustí území České republiky, přičemž často není známa ani jen země jeho aktuálního pobytu. Především v takových případech nelze trvat na vedení dalšího správního řízení, neboť toto by nejen postrádalo svůj inherentní smysl, ale bylo by rovněž fakticky velmi ztíženo až znemožněno. V této souvislosti lze poukázat na úvahy právní nauky, podle nichž žadatel opuštěním území České republiky dává najevo svoji vůli zde nesetrvat, příp. i to, že Česká republika pro něj není cílovou zemí, a navíc maří průběh správního řízení (KOSAŘ, D., MOLEK, P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H. *Zákon o azylu: Komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2010, s. 332).

[20] Potřeba zohlednění konkrétní procesní situace a restriktivní interpretace důvodů pro zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá rovněž z výchozí úpravy v právu Evropské unie. Ustanovení čl. 20 směrnice 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“), umožňuje členským států zastavit posuzování žádosti pro případ tzv. konkludentního zpětvzetí žádosti nebo odstoupení od žádosti. Podle odst. 1 pododst. 2 písm. b) tohoto ustanovení *„členské státy mohou předpokládat, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o azyl zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že se skrývá nebo bez povolení opustil místo pobytu nebo místo, kde byl zadržován, aniž v přiměřené lhůtě kontaktoval příslušný orgán, nebo v přiměřené lhůtě nesplnil svou ohlašovací či jinou oznamovací povinnost.“* Procedurální směrnice však oprávnění zastavit řízení omezuje v případech, kdy se žadatel následně znovuobjeví a má zájem na pokračování řízení, když podle jejího čl. 20 odst. 2 pododst. 1 *„členské státy zajistí, aby žadatel, který se opět ohlásí*

u příslušného úřadu poté, co bylo rozhodnuto zastavit posuzování jeho žádosti podle odstavce 1 tohoto článku, mohl požádat o opětovné otevření svého případu, pokud se jeho žádost neposuzuje podle článků 32 a 34." Postup stěžovatele, který žádným způsobem nezohlednil, resp. nevypořádal okolnost, že se žalobce navrátil do České republiky, ohlásil se a projevil vůli dále se účastnit na řízení, je tak v rozporu nejen se smyslem a účelem zákona o azylu, ale neodpovídá ani procedurální směrnici, mj. k jejímuž provedení byla úprava zákona o azylu přijata. Pro úplnost lze dodat, že totožná úprava je obsažena rovněž v čl. 28 směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, která vstoupila v platnost dne 19. 7. 2013 a s účinností od 21. 7. 2015 procedurální směrnici nahradí.

[21] V případě § 25 písm. h) zákona o azylu se jedná o ustanovení zrcadlové k § 33 písm. c) zákona o azylu, který upravuje obdobný případ zastavení řízení o přezkumu správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve správním soudnictví, avšak s tím rozdílem, že pro zastavení správního řízení postačí pokus o neoprávněný vstup (vycestování) na území jiného státu, zatímco k zastavení řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu je nutno toto jednání dokonat. Pro zastavení řízení před správním soudem pak zákon navíc zakotvuje i důvod spočívající v tom, že se žadatel o udělení mezinárodní ochrany nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil [§ 33 písm. e) zákona o azylu].

[22] V nyní projednávané věci je předmětem přezkumu rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 5. 2012, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 7. 1996, o které bylo v minulosti stěžovatelem již celkem třikrát rozhodnuto, jeho rozhodnutí však bylo následně pokaždé zrušeno soudem, konkrétně rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 6. 2002, č. j. 5 A 502/99 – 55, rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2005, č. j. 15 Az 260/2003 – 69, a posledně rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 3. 2008, č. j. 16 Az 14/2006 – 68. Řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno poté, co byl žalobce podroben silniční kontrole na území Spolkové republiky Německo, konkrétně na dálnici A4, odpočívadle Dresdner Tor (severozápadně od Drážďan), přičemž cestoval spolu se svojí ženou R. Č.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku potud, že jednání žalobce je třeba kvalifikovat jako vstup na území jiného státu. Posouzení jeho jednání je totiž nutno provést výhradně v režimu zákona o azylu, podle něhož je za jiný stát třeba považovat jakýkoli jiný stát než Českou republiku, a to včetně jiného členského státu Evropské unie. Stejně tak je pro posouzení věci nerozhodné, že mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo, kam žalobce vycestoval, došlo na základě Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985, Úmluvy k provedení schengenské dohody ze dne 19. 6. 1990 a navazujících právních předpisů k odstranění kontrol na společných hranicích. Nejvyšší správní soud je ovšem nucen vyhodnotit jako nepřípadnou tu část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud dovodil, že stěžovatel byl oprávněn řízení zastavit za situace, kdy žalobce (dlouhodoběji) nevycestoval z území České republiky, nýbrž toto území opustil toliko krátkodobě za účelem nákupů či návštěvy, přičemž následně se vrátil do České republiky a dál se účastnil řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[24] Je třeba zdůraznit, že pokud stěžovatel před zastavením řízení neprověřil (např. ve formě výzvy žalobci k ověření, zda jeho vycestování trvá či zda se žalobce zdržuje v místě nahlášeného pobytu a je připraven účastnit se dalšího řízení) a v napadeném rozhodnutí se nezabýval posouzením, zda je namístě zastavit řízení při zvážení trvání vycestování a skutečnosti, že se žalobce následně vrátil do České republiky a dál se účastnil řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak již pro toto porušení zákona muselo být napadené rozhodnutí zrušeno, když rovněž žalobce v žalobě namítal, že na jeho případ by § 25 písm. h) zákona o azylu aplikován být neměl.

[25] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele správně zrušil, odůvodnění jeho rozsudku však obstojí toliko v části, v níž krajský soud zkoumal podmínky pro aplikaci § 25 písm. h) zákona o azylu, přičemž se navíc ani v této části nevyvaroval pochybení, co do povinnosti stěžovatele zohlednit či přinejmenším vyhodnotit trvání žalobcova pobytu na území Německa, jeho následného návratu do České republiky a další účasti na správním řízení. Další část odůvodnění napadeného rozsudku, věnovaná okolnosti, zda byl stěžovatel při zastavení řízení podle § 25 písm. h) zákona o azylu povinen zkoumat důvody pro udělení doplňkové ochrany, byla pak již nadbytečná, neboť v projednávané věci vůbec nenastaly, resp. nebyly dostatečně ověřeny podmínky pro vydání takového rozhodnutí.

[26] Procesní situaci, jaká nastala v nyní projednávané věci, vyhodnotil Nejvyšší správní soud tak, že napadené rozhodnutí stěžovatele bylo krajským soudem správně zrušeno, a kasační stížnost stěžovatele je proto třeba zamítnout jako nedůvodnou. Zohlednil přitom, že odůvodnění napadeného rozsudku obstojí v podstatné části, týkající se posouzení důvodů pro aplikaci § 25 písm. h) zákona o azylu na nyní projednávanou věc. Na tomto závěru nemůže nic změnit, že krajský soud nesprávně vyhodnotil část hledisek pro aplikaci uvedeného ustanovení, shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení a následně se nadbytečně věnoval posouzení otázky, zda bylo při zastavení řízení nutno zkoumat důvody pro udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti lze poukázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, publikováno pod č. 1865/2009 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyslovil, že *„zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“*

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěru krajského soudu, že při rozhodování o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. h) zákona o azylu byl povinen zkoumat důvody pro udělení doplňkové ochrany, zdejší soud se nemohl těmito námitkami zabývat, neboť by to za dané situace bylo nadbytečné, přičemž rovněž krajský soud pochybil, pokud se této otázce věnoval.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, napadeného rozhodnutí žalovaného a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalobci žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly (a v řízení ani žádné neuváděl), žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu